

Съ горѣшь ма погледъ урчеше въ любовь доръ ма
прѣхласни

Но днесъ вѣчь . . . свѣчко угаси нападнало забвеніе,
Тежко на мене !

Напрасно никахъ да ѿ възхнж мой-то възделеніе ;
Повѣрвахъ въ нейно-то сърце коварно-то тѣпненіе,
Молта стна не можѣ да ѿ даде разжженіе,
Остаѣви мене !

И отъ тогазъ жавотъ-тъ ми отъ день на день
всѣ чезне,

Отъ скръбъ лице то ми повѣнж, сърце ми дрезне;
Край менъ духъ нѣ смъртно са разлѣ, душа ми стене,
Тежко на мене !

На гроба ми въ ж лнз кипарисецъ посадѣте,
И на стѹденый, мрачный мраморъ надписъ напишѣте:
Разминж са катъ: сѣнь мойто честито заблѹжданіе
Тежко на мене.

(А Вѣндим а Султанжм.)

Дило либе, сладка душа, сърцето ми вѣнж изгни;
Се за тебе азъ минѹвамъ тѣзъ злочесты скръбны дни:
Ты ма стори ты направн да повѣнж въ младны.
Ахъ дѹшице, хубавице много та обичамъ азъ ;